

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: **N. P.**, narodenej X., bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: A X., štátnej príslušníčky Moldavskej republiky (ďalej len Moldavsko), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy ulica G., Moldavsko, aktuálne s miestom pobytu u pani T., K., zastúpenej JUDr. K. K., pracovníčkou L., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-207-7/PO-Ž-2011 zo dňa 26. mája 2011, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/32/2011-44 zo dňa 12. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/32/2011-44 zo dňa 12. októbra 2011 **m e n í** tak, že **z r u š u j e** rozhodnutie odporcu ČAS: MU- 207-7/PO-Ž-2011 zo dňa 26. mája 2011 a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu ČAS: MU-207-7/PO-Ž-2011 zo dňa 26. mája 2010, ktorým odporca podľa § 12 ods.1 písm. a) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľkinu žiadosť o azyl zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke, že v konaní pred odporcom sa vyskytla taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia - že pred začiatkom vstupného pohovoru, konaného 23. mája 2011 uviedla, že chce vypovedať v prítomnosti svojej právničky, že si do konania zvolila právneho zástupcu, že pracovníčky odporcu, ktoré pohovor vykonali jej povedali, že môže vypovedať aj bez prítomnosti a že sa obávala odmietnuť vypovedať, že jej nebolo doručené predvolanie na (vstupný) pohovor, ktorý sa uskutočnil 23. marca 2011 a že sa teda nemohla na pohovor pripraviť:

Podľa názoru súdu tieto námietky nie sú dôvodné, teda neboli schopné spôsobiť zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietku, že navrhovateľka nebola na pohovor riadne predvolaná a že sa teda nemohla na tento náležite pripraviť: Súd predovšetkým poukazuje na účel predvolania účastníka konania (navrhovateľky) na procesný úkon (spísanie dotazníka - vstupný pohovor) vykonávaný správnym orgánom (odporcom). Účelom predvolania na takýto úkon je zabezpečiť osobnú účasť účastníka konania na takomto úkone. Zákon o azyle a ani Správny poriadok (zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) neurčuje lehotu, v ktorej by malo byť predvolanie na účasť na úkone správneho orgánu doručené predvolanému účastníkovi. Označené zákony tiež neuvádzajú, že by takéto predvolanie malo byť doručené v čase, ktorý by bol časom prípravy na pohovor. Z logiky veci vyplýva iba to, že takéto predvolanie musí byť doručené v čase, ktorý reálne umožní dostaviť sa účastníkovi konania na úkon správneho orgánu. Ako to vyplýva z obsahu spisu, navrhovateľka sa v čase vykonania vstupného pohovoru zdržiavala v ÚPZC Medveďov, pričom ju odporca predvolal na pohovor (konaný 23. mája 2011) predvolaním, ktoré bolo odfaxované ÚPZC Medveďov 20. mája 2011

(o 8.02 hod). Je skutočnosťou, že v spise odporcu sa nenachádza doklad o tom, že toto predvolanie bolo navrhovateľke pracovníkmi ÚPZC Medved'ov aj doručené a to do vlastných rúk v zmysle § 7 zákona o azyle. Táto skutočnosť však nie je vadou, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Nakoľko navrhovateľka - ako to bolo vyššie uvedené - sa nachádzala v ÚPZC Medved'ov, jej účasť na vstupnom pohovore bola zabezpečená jej predvedením do miestnosti, v ktorej sa pohovor uskutočnil. Ak by teda aj prípadne odporcovo predvolanie na pohovor nebolo pracovníkmi ÚPZC Medved'ov navrhovateľke doručené, táto skutočnosť nie je vadou, ktorá by mala, či mohla mať, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. A to ani vo vzťahu k navrhovateľkinej námietke, že nemala čas pripraviť sa na pohovor. Účelom pohovoru je získať informácie o žiadateľovi o azyl, pričom žiadateľ je povinný uviesť pravdivo a úplne všetky skutočnosti súvisiace s jeho žiadosťou o udelenie azylu (§ 6 ods. 3 zákona o azyle). Navrhovateľka v týchto intenciách poskytla odporcovi požadované informácie, ktoré sa navyše zhodovali s obsahom predchádzajúcich navrhovateľkiných žiadostí o azyl. Ako to tiež vyplýva z obsahu podaného opravného prostriedku, tieto informácie neboli ani dodatočne dopĺňané. Teda možno spoľahlivo konštatovať, že aj prípadné nedoručenie predvolania na pohovor pracovníkmi ÚPZC Medved'ov nemalo žiaden vplyv na obsah výpovede navrhovateľky, urobenej počas vstupného pohovoru. Navyše, navrhovateľka bola bezprostredne po podaní vyhlásenia, ktorým požiadala o azyl, ako aj bezprostredne pred začatím vstupného pohovoru zákonným spôsobom poučená o svojich právach a povinnostiach, osobitne aj o význame výpovede a povinnosti vypovedať pravdivo o všetkých skutočnostiach (§ 4 ods. 2 zákona o azyle).

Navrhovateľka vypovedala a konala s odporcom (podobne ako s inými štátnymi orgánmi) v jazyku slovenskom, ktorý podľa vlastného vyjadrenia ovláda natoľko, že nebola potrebná prítomnosť akéhokoľvek tlmočníka. Znalosť slovenského jazyka je zrejmá navyše aj z toho, že na Slovensku sa zdržiava od roku 1992.

Zo zápisnice z vykonaného pohovoru tiež vyplýva, že pohovor s ňou vykonali dve pracovníčky odporcu, teda osoby rovnakého pohlavia ako navrhovateľka, čím bolo zabezpečené, že nemohla mať akékoľvek zábrany v opise okolností ňou uvádzaných.

Navrhovateľka tiež v podanom opravnom prostriedku namietala, že jej nebolo odporcom umožnené, aby ju v konaní (počas vstupného pohovoru) zastupovala jej právna zástupkyňa. Ani táto námietka nie je dôvodná, pričom si súd dovoľuje poznamenať, že je

účelovou. Navrhovateľka bola riadnym a zákonným spôsobom (§ 4 ods. 2 zákona o azyle) už 17. mája 2011 - po podaní vyhlásenia písomne poučená o svojich právach a povinnostiach. Okrem iného aj o možnosti zvolit' si právneho zástupcu. Pred začiatkom vstupného pohovoru odporcovi oznámila, že si ako právnu zástupkyňu zvolila "K." avšak výslovne uviedla, že bude vypovedať aj v jej neprítomnosti. Na opakovanú otázku, týkajúcu sa tejto zástupkyne navrhovateľka uviedla, že je ochotná vypovedať aj bez jej prítomnosti na pohovore. Pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku uviedla, že sa obávala nevypovedať počas vstupného pohovoru bez prítomnosti svojej zástupkyne, toto jej konštatovanie súd pokladá tak isto za účelové. Ak teda odporca vykonal pohovor bez prítomnosti zástupkyne navrhovateľky, neporušil tým žiadne ustanovenie zákona o azyle či inej právnej normy.

K námietke, že odporca nedostatočne zistil stav veci, že sa nezaoberal jej prípadom a dôvodmi, ktoré uviedla, že pochádza z Podnesterska, ktoré v roku 1990 vyhlásilo nezávislosť od Moldavska, že napadnuté rozhodnutie vydal už dva dni po uskutočnení vstupného pohovoru:

Ani tieto námietky nie sú dôvodné. Odporca po vykonanom vstupnom pohovore, po posúdení jeho obsahu ako aj obsahu podaného vyhlásenia, zjavne (a správne) dospel k poznaniu, že navrhovateľka nežiada o azyl z dôvodu opodstatnených obáv z prenasledovania z dôvodov, uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, ani z dôvodu možného vážneho bezprávia v prípade návratu do krajiny pôvodu (§ 13a zákona o azyle) a ani z dôvodu zlúčenia rodiny s rodinou azylanta či osoby, ktorej bola poskytnutá doplnková ochrana (§§ 10, 13b zákona o azyle). Ako to výslovne uviedla o azyl požiadala s cieľom tento získať a tak sa vyhnúť vyhosteniu a aj preto, lebo sa obávala toho, že by po prípadnom vyhostení už neuviedla svoje deti, ktoré žijú na Slovensku. Z uvedeného je zrejmé, že boli naplnené predpoklady zamietnutia jej žiadosti o azyl z dôvodu ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle. V takomto prípade je nadbytočným, aby odporca vyhľadal a do spisu založil správy o krajine pôvodu navrhovateľky, i keď to urobil, ako to je zrejmé z obsahu spisu. Nebolo teda dôvodné, aby vyhodnocoval situáciu v Podnestersku. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o azyl pod zistením stavu veci je potrebné rozumieť stav, kedy odporca zistí okolnosti, predpokladané ustanovením § 12 zákona o azyle. V prejednávanej veci teda postačuje, ak odporca zistil, že navrhovateľka skutočne odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b zákona o azyle. Otázkami

bezpečnostných rizík prípadného návratu navrhovateľky do krajiny jej pôvodu sa bude musieť zaoberať správny orgán, rozhodujúci (prípadne) o vyhostení navrhovateľky, ktorým orgánom však odporca nie je.

Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľka nielen v aktuálnom, ale aj v predchádzajúcich azylových konaniach udávala svoju štátnu príslušnosť k Moldavsku. Nakoľko svoju totožnosť a teda ani štátnu príslušnosť nepreukázala nijakým dokladom či dokumentom, odporca opodstatnene predpokladal, že je štátnou príslušníčkou tejto krajiny. V konečnom dôsledku však táto skutočnosť nie je podstatnou, pretože navrhovateľka požiadala o azyl nie z dôvodu perzekúcie či opodstatnenej hrozby z nej, resp. ani z dôvodu vážneho bezprávia, ktoré by jej hrozilo v prípade návratu do krajiny jej pôvodu.

Navrhovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že odporca o jej žiadosti rozhodol v priebehu siedmich dní od podania vyhlásenia. Odhliadnuc od skutočnosti, že sa tak stalo v lehote deviatich dní súd poukazuje na skutočnosť, že táto námietka tiež nie je dôvodná. Účelom tzv. skráteného konania (§ 12 ods. 3 zákona o azyle) je jednoznačne v čo najkratšom čase rozhodnúť o žiadostiach, ktoré sú zjavne neopodstatnené (či neprípustné) s cieľom skrátenia trvania azylovej procedúry. Ak teda odporca rozhodol v zákonom stanovenej lehote - pred jej uplynutím, takýto jeho postup nie je možné považovať za vadu konania.

K námietke, že odporca sa nezaoberal možnosťou udeliť jej azyl z humanitných dôvodov:

Ani táto námietka, podobne ako predchádzajúce, nie je dôvodná. I keď odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výslovne časť svojho odôvodnenia nešpecifikoval ako odôvodnenie neudelenia azylu podľa § 9 zákona o azyle, text jeho odôvodnenia takéto odôvodnenie obsahuje. Odporca opísal skutočnosti, zistené z vyššie uvedených rozsudkov slovenských súdov, vzťahujúcich sa na dve maloleté deti navrhovateľky, z ktorých dospel k názoru, že navrhovateľkou proklamovaný záujem starať sa o jej deti je účelovým.

Nad rámec uvedeného sa súd domnieva, že zo systematiky zaradenia inštitútu, tzv. humanitárneho azylu (§ 9 zákona o azyle), ako aj zo samotného znenia tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že aplikácia tohto ustanovenia sa vzťahuje na prípady, kedy v konaní nebola preukázaná žiadateľom proklamovaná opodstatnená obava z prenasledovania z dôvodu

jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine, zastávania určitých politických názorov či uplatňovania politických práv alebo slobôd. Teda iba vtedy, ak by prichádzalo do úvahy (po vykonaní tzv. neskráteného azylového konania) vydanie negatívneho rozhodnutia v zmysle § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Pretože námietky, vznesené navrhovateľkou voči napadnutému rozhodnutiu odporcu neboli dôvodné a teda ani spôsobilé k tomu, aby toto rozhodnutie odporcu bolo súdom zrušené, súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti navrhovateľky ako zjavne neopodstatnenej a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože podľa navrhovateľky:

1) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto je daný dôvod na zrušenie rozsudku v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)

2) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto je daný dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP,

3) v konaní Migračného úradu MV SR ako správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, takže je dôvod, aby bolo rozhodnutie odporcu zrušené podľa §250j ods. 2 písm. e) OSP ,

4) správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci, čo je dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP,

5) správny orgán sa nezaoberal možnosťou udeliť navrhovateľke azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle.

V písomnom odvolaní voči rozsudku krajského súdu uviedla, že si podala žiadosť o azyl dňa 17. mája 2011 v čase, keď bola zaistená v ÚPZC Medved'ov. Následne s ňou bol vykonaný pohovor s pracovníkmi Migračného úradu MV SR dňa 23. mája 2011, v ktorom na začiatku uviedla, že chce vypovedať v prítomnosti svojej právničky K., avšak nakoľko jej obe právničky odporcu zúčastnené na pohovore tvrdili, že môže vypovedať aj bez svojej právničky a ona sa obávala odmietnuť vypovedať vzhľadom k tomu, že nevedela, či dostane ďalšiu možnosť, súhlasila.

Právna zástupkyňa navrhovateľky v odvolaní dôvodila tým, že dňa 28 .apríla 2011 jej navrhovateľka udelila plnú moc na podanie podnetu na preskúmanie jej rozhodnutia o administratívnom vyhostení mimo odvolacieho konania a na zastupovanie v predmetnom konaní. V máji 2011 jej navrhovateľka povedala, že chce podať žiadosť o azyl z dôvodu, že sa bojí návratu do Moldavska, pretože nevie, aká je momentálna situácia v Podnestersku, ktoré bojuje za osamostatnenie sa od Moldavska (navrhovateľka opustila Podnestersko v roku 1992 práve v čase občianskej vojny) a tiež preto, že už takmer 20 rokov žije na Slovensku, ku krajine pôvodu už nemá žiadne citové, sociálne ani iné väzby, nie je v žiadnom kontakte so svojimi rodičmi ani inými príbuznými, svoju rodinu má momentálne na Slovensku - má tu dve maloleté deti, ktoré sú slovenskými štátnymi občanmi.

Právna zástupkyňa navrhovateľky ďalej dôvodila tým, že sa s navrhovateľkou dohodli, že ak podá žiadosť o azyl, bude ju v konaní o udelenie azylu zastupovať. Zároveň požiadala sociálneho pracovníka ÚPZC pána Š. B., aby jej oznámil, keď navrhovateľke príjmu vyhlásenie a následne, keď bude navrhovateľke doručené od Migračného úradu MV SR predvolanie na pohovor za účelom odôvodnenia žiadosti o azyl. Dňa 17. mája 2011 pán B. oznámil, že bolo prijaté vyhlásenie navrhovateľky. Opätovne bol zo strany právnej zástupkyne požiadaný o oznámenie, keď bude do ÚPZC doručené predvolanie na pohovor, pretože sa ho chcela zúčastniť, keďže bude navrhovateľku v konaní zastupovať. Zároveň právna zástupkyňa telefonovala navrhovateľke, aby aj ju upozornila, že v prípade, že jej príde predvolanie na pohovor, aby jej okamžite dala vedieť. Dňa 25. mája 2011 sa počas telefonického rozhovoru s pánom B. dozvedela, že dňa 23. mája 2011 prišli nečakane do ÚPZC pracovníčky Migračného úradu MV SR vykonať s navrhovateľkou pohovor. Pán B. sa ospravedlnil, že nedal vopred vedieť, ale ani on o tom nebol informovaný a príchod pracovníčok Migračného úradu MV SR do ÚPZC v pondelok 23. mája 2011 v ranných hodinách ho prekvapil.

Právna zástupkyňa ďalej uviedla, že navštívila ÚPZC hneď na druhý deň po telefonickom rozhovore s pánom B., t.j. dňa 26. mája 2011, kedy jej navrhovateľka povedala, že žiadne predvolanie na pohovor nedostala a keď ju v pondelok dňa 23. mája 2011 policajti prišli predviesť do miestnosti určenej na pohovory, nevedela čo sa deje, až kým jej pracovníčky Migračného úradu MV SR neobjasnili kto sú a za akým účelom prišli. V ten istý deň jej navrhovateľka udelila plnú moc na zastupovanie v azylovom konaní, ktorú právna zástupkyňa ihneď na druhý deň, teda 27. mája 2011, odfaxovala na Migračný úrad MV SR

spolu so žiadosťou o nahliadnutie do spisu navrhovateľky. Vzhľadom k tomu, že od odporcu neprišla žiadna odpoveď ohľadne možného termínu nahliadnutia do spisu, telefonicky sa nasledujúci týždeň pokúšala spojiť s poverenou zamestnankyňou Procedurálneho odboru Migračného úradu MV SR, čo sa jej podarilo až 2. júna 2011 a nahliadnutie do spisu si dohodla na nasledujúci deň, teda 3. júna 2011. Počas nahliadnutia do spisu zistila, že navrhovateľke bolo hneď dva dni po pohovore, teda 26. mája 2011, vydané rozhodnutie o zamietnutí jej žiadosti ako zjavne neopodstatnenej. Toto rozhodnutie bolo Migračným úradom MV SR počas nahliadnutia do spisu rovno doručené právnej zástupkyňi navrhovateľky. Rozhodnutie odporcu bolo vydané len 7 pracovných dní po podaní vyhlásenia navrhovateľkou, pričom navrhovateľka počas pohovoru dňa 23. mája 2011 pracovníckam Migračného úradu MV SR jasne uviedla, že si do konania zvolila právnu zástupkyňu a chce, aby táto bola prítomná na pohovore. Uviedla meno K., nepamätala si však z hlavy priezvisko. Keby však pracovníčky Migračného úradu MV SR mali záujem, mohli veľmi jednoducho meno jej právničky zistiť a kontaktovať ju, keďže navrhovateľka mala na izbe v ÚPZC kontaktné údaje na právnu zástupkyňu, ktoré mohla na požiadanie priniesť alebo si to mohli veľmi jednoducho zistiť od pána B., sociálneho pracovníka ÚPZC, alebo od policajtov v ÚPZC, ktorí majú vedomosť o tom, že ÚPZC pravidelne navštevuje právna zástupkyňa navrhovateľky a je jediná právnička menom K., ktorá do ÚPZC chodíva. Pracovníčky odporcu ju navyše poznajú z iných azylových konaní a ony samé na ňu majú kontaktné údaje. Takže pri ich minimálnej snahe bolo veľmi jednoduché zistiť, o ktorej právničke K. navrhovateľka hovorí a kontaktovať ju, aby tak navrhovateľke bolo v plnej miere zabezpečené právo na právnu pomoc a ochranu v azylovom konaní, keďže sama navrhovateľka jasne prejavila záujem o to mať právneho zástupcu v azylovom konaní tým, že uviedla, že si do konania "zvolila právneho zástupcu".

V spise správneho orgánu je založené aj predvolanie na ústne pojednávanie, teda pohovor navrhovateľky zo dňa 19. mája 2011, pričom zo zadnej strany predvolania sa nachádza protokol o zaslaní dokumentu, podľa ktorého bolo predvolanie zaslané faxom do ÚPZC dňa 20. mája 2011 (piatok). Predvolanie založené v spise však nie je podpísané navrhovateľkou s uvedením dátumu o prevzatí predvolania. Navrhovateľka tvrdí, že nemala o pohovore vopred žiadnu vedomosť. Pán B. právnej zástupkyňi telefonicky povedal, že taktiež o predvolaní nemal žiadnu vedomosť a dodal, že v piatok sa tak on ako aj ďalší zamestnanci ÚPZC zúčastnili školenia a v ÚPZC neboli prítomní. Je možné, že predvolanie prijal faxom niektorý príslušník PZ, ktorý mal práve službu, avšak pripustil, že je možné,

že predvolanie nebolo navrhovateľke doručené, keďže už bol piatok a pracovníčky odporcu prišli do ÚPZC v pondelok ráno.

Podľa názoru navrhovateľky v zmysle § 6 ods. 2 zákona o azyle ako aj § 41 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) je správny orgán povinný doručiť žiadateľovi o azyl písomné predvolanie v jazyku, ktorému rozumie, v ktorom určí miesto konania pohovoru. Predvolanie je dôležité aj z hľadiska prípravy žiadateľa o azyl na pohovor. Žiadateľovi dáva možnosť vopred si premyslieť a sformulovať všetko, čo chce pred Migračným úradom MV SR uviesť, psychicky sa na pohovor pripraviť a v prípade potreby sa poradiť so svojim právnikom. V prípade navrhovateľky táto nemala o pohovore vopred vedomosť a dozvedela sa o ňom až keď bola predvedená do miestnosti určenej na pohovor v ÚPZC, takže jej bola odňatá možnosť prípravy aj možnosť kontaktovať svoju právničku. Poverená pracovníčka Migračného úradu MV SR si mala na začiatku pohovoru od navrhovateľky overiť, či jej predvolanie bolo skutočne doručené, teda či bola o pohovore upovedomená a taktiež, či mala možnosť kontaktovať svoju právničku, keďže sama navrhovateľka uvádzala, že právničku pre azylové konanie má.

Uvedený postup správneho orgánu bol nesprávny, v rozpore tak s ustanoveniami zákona o azyle a Správneho poriadku ako aj s právom na právnu pomoc v konaní pred štátnymi orgánmi, ktorá vyplýva z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Súd prvého stupňa sa však s týmto právnym názorom nestotožnil a dospel k záveru, že uvedené námietky nemôžu mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Príprava na pohovor je v azylovom konaní veľmi dôležitá, keďže vstupný pohovor je zvyčajne jediným pohovorom pred Migračným úradom, kedy má žiadateľ o azyl možnosť sa k dôvodom svojej žiadosti o azyl osobne vyjadriť.

Navrhovateľka nemala reálny prístup k právnej pomoci, tak ako to predpokladajú nielen zákony SR, ale aj Smernica Rady 2005/85/ES o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (ďalej len „Procedurálna smernica“), ktorá zakotvuje právo na právnu pomoc a zastúpenie v čl. 15, keď v odseku I uvedeného článku uvádza, že členské štáty poskytnú každému žiadateľovi o azyl príležitosť poradiť sa účinným spôsobom o veciach súvisiacich s jeho žiadosťou o azyl s právnym alebo iným poradcom. Navrhovateľke bola postupom správneho orgánu odňatá možnosť účinným spôsobom sa poradiť o veciach súvisiacich s jej žiadosťou o azyl. Správny orgán postupoval

tiež v rozpore so základným pravidlom správneho konania zakotveným v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého "musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu". Poučenie o tom, že navrhovateľka môže v konaní (vstupnom pohovore) vypovedať aj bez prítomnosti svojho právneho zástupcu, nepovažuje za poučenie, ktoré sleduje cieľ, aby navrhovateľka "neutrpela ujmu v konaní". Práve naopak, poučenie správneho orgánu malo znieť tak, že ak chce, nemusí vypovedať bez právnik, ktorého si chce do konania zvoliť a pohovor môže byť z daného dôvodu odročený na neskorší termín. Takéto poučenie však navrhovateľka nedostala, a v obave, že nedostane ďalšiu príležitosť sa rozhodla vypovedať aj bez prítomnosti právničky, ktorú však na pohovore mať chcela.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že pochádza z Podnesterska. Ide o separatistický región Moldavska, ktorý ešte v roku 1990 vyhlásil nezávislosť od Moldavska ako Podnesterská Moldavská republika. Následne v rokoch 1991 a 1992 prebiehala v krajine občianska vojna medzi separatistami podporovanými Ruskom a ruskými ozbrojenými zložkami a Moldavskou armádou. Napriek tomu, že občianska vojna a boje už neprebiehajú, Ruské ozbrojené jednotky sú v krajine stále prítomné a to predovšetkým pozdĺž hraníc. Vznikajúci odpor demokratických a národných síl vyústil po rozpade ZSSR k vyhláseniu suverenity Moldavskej republiky (23. júna 1990) a následne 27. augusta 1991 k vyhláseniu nezávislosti krajiny. Vzápätí sa však Moldavsko dostalo do občianskej vojny, keď proti nemu vojensky vystúpili separatisti z Podnesterska. Krátka, no krvavá vojna viedla k rozdeleniu krajiny, trvajúcemu dodnes. Región je zaplavený korupciou, organizovaným zločinom a prevádzačstvom. Je obviňovaný z ilegálneho obchodu so zbraňami a prania peňazí. Podnesterskí separatisti sú už dlhodobo zapojení v praní špinavých peňazí a vo výrobe a pašovaní zbraní ako aj v obchodovaní s ľuďmi a s drogami. Pokiaľ ide o hrozbu obchodovania s ľuďmi, najrozšírenejšie je obchodovanie žien a dievčat za účelom sexuálneho vykorisťovania. Navrhovateľka prišla na územie Slovenska v roku 1992, teda v čase, keď mala 21 rokov. Právnej zástupkyňi povedala, že ju predali do erotického salónu, zobrali jej pas a že po pár mesiacoch ušla. Vo vstupnom pohovore uviedla len, že jej zobrali pas, pretože sa hanbila o jej nútenej práci v erotickom salóne rozprávať. Uvedené okolnosti naznačujú, že mohlo ísť o jednu z obchodovaných žien.

V roku 1995 sa navrhovateľke narodil prvý syn, v roku 1999 druhý syn. Obaja sú občanmi SR a obaja sú maloletí. Napriek tomu, že jej deti boli zverené do starostlivosti iných

osôb (starší syn do starostlivosti otca a mladší do starostlivosti starej matky), navrhovateľka svojich rodičovských práv súdom pozbavená nebola. Svoje deti má rada a chce zostať na Slovensku hlavne kvôli nim. Mimo krajiny pôvodu sa nachádza už takmer 20 rokov. Nemá kontakt so svojimi rodičmi, ani nevie, či ešte žijú, a nevie ani aká je momentálna situácia v Podnestersku a tvrdí, že sa nemá kam vrátiť. Okrem toho nevie, či má vlastne Moldavské štátne občianstvo. Tieto jej obavy sa ukázali byť potvrdené vzhľadom k tomu, že dňa 8. júna 2011 bola prepustená z ÚPZC práve z dôvodu, že nie je možné zabezpečiť jej vyhostenie do Moldavska, keďže OCP ÚPZC Medveďov obdržalo informáciu od príslušných autorít Moldavskej republiky, že nie je možné overiť či navrhovateľka patrí do evidencie obyvateľov Moldavskej republiky, a preto jej nie je možné vystaviť náhradný cestovný doklad Moldavska. Následne OCP ÚPZC Medveďov kontaktovalo Ukrajinské veľvyslanectvo za účelom preverenia osoby navrhovateľky, nakoľko navrhovateľka sa narodila na Ukrajine, čo uviedla aj počas vstupného pohovoru. Previerkou však bolo zistené, že navrhovateľka nemá v evidenčných záznamoch Ministerstva vnútra Ukrajiny záznam o ukrajinskej štátnej príslušnosti. Moldavské ako ani Ukrajinské autority tak nepotvrdili štátnu príslušnosť a totožnosť navrhovateľky. ÚPZC Medveďov tak eviduje navrhovateľku ako cudzinku s nezistenou štátnou príslušnosťou. Z tohto dôvodu, keďže nemožno vykonať vyhostenie navrhovateľky, zanikol dôvod jej zaistenia, bola navrhovateľka dňa 8. júna 2011 z ÚPZC prepustená.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľka sa narodila mimo územia Moldavska, konkrétne na Ukrajine a až následne sa s rodičmi do Moldavska, konkrétne do regiónu Podnestersko, presťahovala a krajinu opustila už v roku 1992 a v rokoch 1991 až 1992 prebiehali v Podnestersku boje súvisiace s občianskou vojnou za odtrhnutie Podnesterska od Moldavska, a okrem toho už takmer 20 rokov žije navrhovateľka mimo Moldavska, s veľkou pravdepodobnosťou skutočne ide o osobu bez štátnej príslušnosti.

Taktiež podľa názoru navrhovateľky, pohovor pred správnym orgánom bol stručný a nepostačujúci na riadne zistenie skutkového stavu veci. Je síce povinnosťou žiadateľa o azyl oznámiť dôležité fakty a dôvody, pre ktoré žiada o udelenie azylu, správny orgán je však povinný vytvoriť žiadateľovi také podmienky, za ktorých bude ochotný a schopný vypovedať ucelene a bez stresu. Chýbajúca príprava na pohovor (z dôvodu nedoručenia predvolania), nemožnosť poradiť sa s právnikom a samotná neprítomnosť právника, ktorého si navrhovateľka do konania zvolila, a samotná stručnosť pohovoru a nedostatok podporných a

doplňujúcich otázok, ktoré by navrhovateľke poskytli priestor podrobnejšie porozprávať o svojich obavách a problémoch (okolnosti príchodu do SR v roku 1992 a s tým súvisiace sexuálne zneužívanie a odňatie cestovných a iných dokladov, obavy z návratu kvôli nedostatku informácií o súčasnej situácii v regióne Podnestersko, obavy ohľadne štátneho občianstva, psychické a zdravotné problémy, a pod.), to všetko sú okolnosti, ktoré majú za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu v danom prípade a predčasný záver správneho orgánu o zjavnej neopodstatnenosti navrhovateľkinej žiadosti o azyl.

Napriek tomu, že na udelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle nie je právny nárok, podľa názoru navrhovateľky v danom prípade existovali jasné dôvody na to, aby sa Migračný úrad MV SR udelením azylu z humanitných dôvodov zaoberal.

Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. 1 Sžo KS 124/2005 zo dňa 23. januára 2007 konštatoval vo vzťahu k udeleniu azylu z humanitných dôvodov nasledovné: "Pokiaľ teda odporca napriek neexistencii objektívnych dôvodov pre udelenie azylu (v zmysle § 8 zákona o azyle) nezistil vzhľadom na chýbajúce predchádzajúce tvrdenie navrhovateľa o ich existencii žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, a z tohto dôvodu úvahu o takejto okolnosti ani nerozvedol, nepochybil. V tejto súvislosti NS SR zastáva názor, že pokiaľ by v priebehu administratívneho konania boli navrhovateľom takéto dôvody tvrdené, v odôvodnení rozhodnutia by odporca musel zaujať k nim stanovisko a teda náležite odôvodniť, prečo azyl z humanitných dôvodov neudelil".

Vyššie uvedené stanovisko NS SR treba vykladať rozširujúcim spôsobom, a to tak, že ak žiadateľ o azyl uvádza dôvody, ktoré sú na prvý pohľad humanitného charakteru, Migračný úrad MV SR sa nimi má zaoberať. Vyššie popísané dôvody, pre ktoré navrhovateľka na území SR žiada o poskytnutie ochrany (dĺžka pobytu v SR - takmer 20 rokov; traumatizujúce zážitky súvisiace s jej príchodom do SR v roku 1992 jasne naznačujúce, že navrhovateľka mohla byť obeťou obchodovania s ľuďmi na účely núteného poskytovania sexuálnych služieb na území SR; dve maloleté deti, ktoré sú štátnymi občanmi SR a žijú na našom území; pretrhanie akýchkoľvek citových, sociálnych a iných väzieb s krajinou pôvodu; nezistené štátne občianstvo navrhovateľky a nemožnosť určenia domovskej krajiny, do ktorej by navrhovateľka mala vycestovať; a jej zlý psychický a zdravotný stav) sú jednoznačne dôvody, ktoré mali byť Migračným úradom MV SR vyhodnotené z pohľadu možnosti udelenia azylu z humanitných dôvodov.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľka počas konania o udelenie azylu neuvádzala okrem ekonomických či rodinných dôvodov žiadne také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali obavu, že by mohla byť prenasledovaná, resp. vystavená vážnemu bezpráviu po jej návrate do krajiny posledného bydliska v zmysle príslušných ustanovení § 8, §10 a § 2 písm. f/ a § 13a zákona o azyle. O udelenie azylu požiadala až po umiestnení do útvaru policajného zaistenia pre cudzincov, aby sa vyhla trestu administratívneho vyhostenia zo Slovenskej republiky, resp. zadržiavaniu v tomto zariadení.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 1. februára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V zmysle ustanovenia § 8 zákona o azyle ministerstvo vnútra udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických

práv a slobôd. Ak žiadateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10 zákona, ministerstvo mu azyl neudelí (§ 13 zákona).

Ministerstvo však môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8 zákona (§ 9 zákona).

§ 10 zákona o azyle rieši otázku udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

§ 13b zákona rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

Podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle ministerstvo žiadosť o udelenie azylu zamietne ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo 13b.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie ČAS: MU-207-7/PO-Ž-2011 zo dňa 26. mája 2011, ktorým odporca podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle navrhovateľke zamietol žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Preto primárne, v medziach odvolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľky o azyl ako zjavne neopodstatnenej tým, že opísal predchádzajúce žiadosti navrhovateľky o udelenie azylu a uviedol, že jediným dôvodom odchodu navrhovateľky z krajiny jej pôvodu bola nepriaznivá ekonomická situácia a teda, že v jej prípade išlo o ekonomickú migrantku, pričom poukázal na snahu navrhovateľky inštitútom azylu zlegalizovať si svoj pobyt na Slovensku a zabrániť tak administratívne vyhosteniu. K tvrdeniu navrhovateľky, že v prípade jej návratu do Moldavska sa obáva toho, že neuvidí svoje deti, žijúce na Slovensku dôvodil, že vzhľadom na zistené skutočnosti týkajúce sa jej dvoch detí (ktoré boli zverené do výchovy a opateru iných osôb) dospel k názoru, že tento dôvod je iba účelovým.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľky a obsahom správ o krajine pôvodu (zo správy o dodržiavaní ľudských práv v krajine, Úrad pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 11. marca 2010, správy Ministerstva zahraničných vecí, Moldavsko-bezpečnostná situácia z 3. januára 2011 ako aj z článkov slovenských denníkov z roku 2010 a 2011 a z iných verejne dostupných zdrojov), z ktorých vyhodnotil a popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľka žiadala o udelenie azylu. Konštatoval, že vnútropolitická situácia v Moldavsku sa v súčasnej dobe vážnejšie neskomplicovala.

Z dotazníka žiadateľky o azyl zo dňa 23. mája 2011 vyplýva, že navrhovateľka ako dôvod žiadosti o azyl uviedla, že v roku 1992 síce vycestovala na Slovensko v čase, keď u nich bola vojna a prišla o zamestnanie, ale na Slovensku žije v podstate skoro 20 rokov a chcela by tam zostať žiť a pracovať. Na Slovensku už má svoju druhú rodinu a deti. S rodičmi v Moldavsku už nie je v kontakte od tej doby ako odtiaľ v roku 1992 odišla. Vôbec nevie, čo je s nimi a či ešte žijú. Rozhodla sa radšej požiadať o azyl, ako keby ju mali vyhostiť naspäť do Moldavska. Bála sa toho, že keď ju vrátia naspäť do Moldavska, už v živote neuvidí svoje deti a to by nechcela. O azyl požiadala z toho dôvodu, aby mohla zostať spoločne so svojimi deťmi. To sú všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodla požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Z dotazníka žiadateľky o udelenie azylu vyplýva, že prehlásila, že poučeniu porozumela v plnej miere, že bude vypovedať o všetkých skutočnostiach súvisiacich s jej

žiadosťou, že si na konanie zvolila právnu zástupkyňu K., pričom jej priezvisko nevedela uviesť a uviedla, že bude vypovedať v jej neprítomnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu odporcu, s dôvodmi uvedenými v odvolaní navrhovateľky proti rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že je potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť.

Pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku namietala, že odporca sa v konaní dopustil svojim postupom zásadného porušenia procesných povinností, ktoré mu ukladá čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, Správny poriadok a zákon o azyly v súvislosti s tým, že jasne prejavila záujem o to mať právneho zástupcu v azylovom konaní tým, že uviedla, že si do konania „zvolila právneho zástupcu“ táto námietka navrhovateľky bola dôvodná a krajský súd mal na základe uvedeného, napadnuté rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Keďže krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny jeho rozhodnutia.

Navrhovateľka taktiež jednoznačne preukázala (ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu), že nemala o pohovore žiadnu vedomosť. Je jednoznačne zrejmé, že v spise správneho orgánu je založené aj predvolanie na ústne pojednávanie navrhovateľky zo dňa 19. mája 2011 s tým, že na zadnej strane sa nachádza protokol o zaslaní dokumentu, ale predvolanie založené v spise nie je podpísané navrhovateľkou s uvedením dátumu o prevzatí predvolania.

Podľa názoru odvolacieho súdu, navrhovateľka tak nemala žiadnu vedomosť o konaní pohovoru, nemohla sa tak vopred dostatočne pripraviť na pohovor a poradiť sa so svojou právnu zástupkyňou a uvádzať pri pohovore všetky skutočnosti dôležité pre posúdenie jej žiadosti o udelenie azylu. Nakoľko sa o konaní pohovoru dozvedela v momente jej predvedenia na pohovor, bola jej odňatá možnosť sa na tento pohovor dostatočne pripraviť a upovedomiť o jeho konaní zvolenú právnu zástupkyňu.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového

súdu, ale ani odvolacieho súdu doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje preto, že v konaní správneho orgánu sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Súd pritom poznamenáva, že podrobný výsluch navrhovateľky v konaní o udelenie azylu je primárnym predpokladom pre zistenie a objasnenie dôvodov, pre ktoré navrhovateľka žiada o udelenie azylu. Má bezpochyby význam pre určenie rozsahu a spôsobu vykonania ďalších dôkazov, vyhodnotenie ktorých musí byť náležite zdôvodnené, obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia a len dodržanie takého postupu môže vyústiť v riadne zistený skutkový stav.

Vykonávanie dôkazov výsluchom navrhovateľky na zistenie dôvodov žiadosti o udelenie azylu, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní, nie je úlohou súdu ale odporcu, pričom je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má odporca v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol.

V predmetnej veci nemožno, podľa názoru súdu, odhliadnuť od všeobecne uznávaných princípov administratívneho konania, ako je právo účastníka byť vypočutý, právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, právo navrhovať v konaní dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, právo oboznámiť sa s odôvodnením administratívneho aktu (Rezolúcia Výboru ministrov Rady Európy č. 77/31 z 28. septembra 1977).

Úlohou odporcu bude v ďalšom konaní zabezpečiť riadne predvolanie žiadateľky na ústne pojednávanie so zabezpečením jej dostatočnej časovej možnosti pripraviť sa na ústne pojednávanie a zabezpečiť prítomnosť zvolenej právnej zástupkyne JUDr. K. F. a po doplnení vstupného pohovoru vo veci opätovne rozhodnúť.

Keďže krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny jeho rozhodnutia podľa § 220 OSP tak, že rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnej navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnila a ani ich nevyčísľila v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 1. februára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková